

Socialdepartementet

Vår referens: 26-9263

Remissvar avseende SOU 2026:35 En åldersgräns för barns tillgång till sociala medier

Sammanfattning

- Post-och telestyrelsen (PTS) har inte något att invända mot en åldersgräns för sociala medier. PTS ser dock en risk att den föreslagna åldersgränsen får ett mycket begränsat genomslag. Detta främst mot bakgrund av att tillsynen enligt förslagets utformning i stor utsträckning kommer att bedrivas utanför Sverige.
- PTS har synpunkter på hur EU:s förordning¹ om digitala tjänster (*Digital Service Act*, DSA) och hur EU-kommissionens riktlinjer² om artikel 28.1 DSA beskrivs i betänkandet.
- PTS anser att frågan om Spotify är en onlineplattform i DSA:s mening bör bedömas i rättstillämpningen och inte föregås av utredningen.
- PTS instämmer i bedömningen av förslagets konsekvenser för myndigheten.
- PTS konstaterar att kommissionens nyligen framlagda förslag till EU KIDS Act³ innehåller bestämmelser som rör bland annat. barns tillgång till sociala medier. PTS anser att det nya förslaget bör analyseras närmare innan en nationell lagstiftning övervägs.

PTS utvecklar sina synpunkter i det följande. Synpunkterna är ordnade utifrån betänkandets rubriker.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2065 av den 19 oktober 2022 om en inre marknad för digitala tjänster och om ändring av direktiv 2000/31/EG (förordningen om digitala tjänster).

² Meddelande från kommissionen – Riktlinjer om åtgärder för att säkerställa en hög nivå av integritet, säkerhet och trygghet för minderåriga enligt artikel 28.4 i förordning (EU) 2022/2065 (C/2025/5519).

³ Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om digitala miljöer som är ansvarsfulla och kan ställas till svars (EU KIDS ACT), COM/2026/681 final.

Inledning

PTS har enligt 1 § förordningen (2007:951) med instruktion för Post- och telestyrelsen ett samlat ansvar inom postområdet och området för elektronisk kommunikation. PTS är tillsynsmyndighet för DSA enligt 4 § förordningen (2024:958) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om digitala tjänster. PTS är också Sveriges samordnare för digitala tjänster enligt DSA.

Avsnitt 7.5.2 Översiktligt om leverantörens skyldigheter

I betänkandet anges på s. 106 att DSA innehåller skyldigheter för leverantörer av värdtjänster att vidta åtgärder när de får kännedom om olagligt innehåll. Sedan räknas ett antal skyldigheter i DSA upp.

Även om det sannolikt inte var utredningens avsikt anser PTS att beskrivningen kan ge intrycket av dels att kännedom om olagligt innehåll i sig medför en skyldighet enligt DSA att ta ner olagligt innehåll från tjänsten, dels att skyldigheterna som nämns endast ska gälla för det fall att leverantörerna av värdtjänsterna får kännedom om olagligt innehåll, vilket inte stämmer. PTS vill därför klargöra sin tolkning av de relevanta bestämmelserna.

Kapitel II i DSA innehåller bestämmelser om ansvar för leverantörer av förmedlingstjänster. Artikel 6, som specifikt gäller leverantörer av värdtjänster, reglerar under vilka förutsättningar sådana leverantörer kan *undantas från ansvar* för olagligt innehåll som de lagrar åt sina tjänstemottagare. Artikel 6 är alltså en ansvarsfrihetsbestämmelse och ska inte motsatsvis tolkas som en skyldighet att agera. Leverantörernas eventuella ansvar för enskilt innehåll följer av annan unionsrätt eller nationell rätt, se skäl 17 DSA. I SOU 2023:39 finns en uppräknad av nationell rätt som innehåller bestämmelser om ansvar för enskilt innehåll.⁴

Leverantörernas skyldigheter att vidta åtgärder enligt DSA finns i kapitel III. Dessa skyldigheter behöver inte vara ett krav att ta ner olagligt innehåll. Leverantörernas skyldigheter enligt kapitel III bör hållas isär från frågan om undantag från ansvar enligt artikel 6 DSA, se skäl 41. Skyldigheterna i kapitel III förutsätter inte generellt att leverantören har fått kännedom om olagligt innehåll. Exempelvis ska leverantörer av värdtjänster enligt artikel 16 tillhandahålla mekanismer för anmälan av innehåll som anmälaren anser vara olagligt. Mekanismerna ska göra det möjligt att anmäla sådant innehåll som leverantörerna lagrar åt sina tjänstemottagare och är alltså inte begränsade till innehåll som leverantörerna redan vet är olagligt. På samma sätt ska leverantörer av vissa onlineplattformar vidta åtgärder för

⁴ Se SOU 2023:39 En inre marknad för digitala tjänster – kompletteringar och ändringar i svensk rätt, s. 83.

skydda minderåriga på sina plattformar, i enlighet med artikel 28.1, oavsett om dessa leverantörer har kännedom om något olagligt innehåll.

Avsnitt 7.5.3 Särskilt om skyddet av minderåriga

PTS anser att redogörelsen för EU-kommissionens riktlinjer till artikel 28.1 DSA på s. 109–113 i betänkandet inte ger en fullständig bild av de delar av riktlinjerna som kan anses relevanta för utredningens förslag. Den föreslagna åldersgränsen bygger i stor utsträckning på riktlinjerna till artikel 28.1 DSA. PTS anser därför att det är viktigt att riktlinjerna blir allsidigt belysta i den fortsatta beredningen.

I betänkandet anges på s. 179 att riktlinjerna till artikel 28.1 DSA inte är formellt bindande men att EU-kommissionen lägger stor vikt vid dem vid tolkningen av artikel 28.1 DSA. PTS delar bedömningen att riktlinjerna inte är bindande, men vill framhålla att riktlinjer från EU-institutioner, trots att de inte är bindande, kan ha en rättslig betydelse vid tillämpningen av unionsrätten.

När det gäller EU-kommissionens förhållande till sina egna riktlinjer kan EU-institutioner genom riktlinjer begränsa sitt utrymme för skönsmässiga bedömningar. EU-institutionerna behöver därför motivera avvikelser från sådana riktlinjer i enskilda fall.⁵ I p. 12 i riktlinjerna till artikel 28.1 DSA anges att EU-kommissionen kommer utgå från riktlinjerna vid sin tillämpning av artikel 28.1 DSA.

Riktlinjer kan även ha rättslig betydelse vid den nationella tillämpningen av unionsrätten. Medlemsstaternas domstolar ska ta hänsyn till riktlinjer från EU-institutionerna som syftar till att komplettera tvingande EU-bestämmelser.⁶ Medlemsstaternas myndigheter bör på motsvarande sätt ta hänsyn till sådana riktlinjer. I p. 12 i riktlinjerna till artikel 28.1 DSA anges att tillsynsmyndigheter kan hämta inspiration från riktlinjerna vid tolkningen och tillämpningen av artikel 28.1 DSA.

PTS anser även att avsnitt 4 och 5 i riktlinjerna till artikel 28.1 DSA bör beaktas i den fortsatta beredningen. PTS har förståelse för att utredningen i betänkandet fokuserar på avsnitt 6 och p. 37 d, där EU-kommissionen anger att åtkomstbegränsningar med stöd av ålderskontroll är en lämplig och proportionerlig skyddsåtgärd enligt artikel 28.1 DSA bland annat om en åldersgräns för tillgång till vissa onlineplattformar följer av nationell rätt. Även avsnitt 4 och 5 är dock av betydelse för hur riktlinjerna, inklusive p. 37 d, kan förstås och tillämpas.

⁵ Se exempelvis EU-domstolens dom, Kommissionen mot Europaparlamentet och Europeiska unionens råd, C-378/00, ECLI:EU:C:2003:42, p. 51.

⁶ Se exempelvis EU-domstolens dom, Baltlanta, C-410/13, ECLI:EU:C:2014:2134 p. 64 och EU-domstolens dom FBF, C-911/19, ECLI:EU:C:2021:599 p. 72 och 75.

I avsnitt 4 i riktlinjerna till 28.1 DSA behandlas generella principer för riktlinjernas tillämpning. I p. 17 anges att riktlinjerna är baserade på en rad principer som alltid bör beaktas när leverantörer av onlineplattformar vidtar åtgärder inom ramen för riktlinjerna. Till dessa hör bland annat proportionalitet och lämplighet. Användningen av olika onlineplattformar kan innebära olika typer av risker för minderåriga. Det är därför inte alltid proportionerligt eller lämpligt för leverantörer att använda alla eller vissa av de åtgärder som beskrivs i riktlinjerna. Om en viss åtgärd är proportionerlig och lämplig bör bedömas i varje enskilt fall av den enskilda leverantören, med beaktande av bland annat de risker för minderåriga som den enskilda tjänsten ger upphov till.

I avsnitt 5 i riktlinjerna till artikel 28.1 DSA behandlas riskbedömningen som enligt EU-kommissionen bör ligga till grund för bedömningen av vilka skyddsåtgärder som krävs enligt artikel 28.1. I p. 18 anges att onlineplattformar är heterogena till sin natur och att olika tjänster kan motivera olika tillvägagångssätt. Vissa av de åtgärder som beskrivs i riktlinjerna kan därför vara bättre lämpade för vissa plattformar än för andra. När leverantörer bedömer hur de ska säkerställa en hög nivå av integritet, säkerhet och trygghet för minderåriga på sina plattformar och vilka åtgärder som är lämpliga och proportionerliga, bör de bland annat ta hänsyn till sannolikheten att minderåriga använder tjänsten, vilken inverkan på integritet, säkerhet och trygghet för minderåriga som deras plattformar kan ha samt vilka åtgärder som redan vidtagits för att förhindra och motverka de aktuella riskerna.

PTS återkommer i avsnitt 11.6 till vilken betydelse dessa utgångspunkter har för tillsynen över artikel 28.1 DSA och för den förslagna åldersgränsens genomslag.

Avsnitt 8.9 Pågående arbete på EU-nivå

PTS noterar att EU:s digitala identitetsplånböcker kommer att beröras närmare i utredningens slutbetänkande. PTS ser dock ett behov av att redan nu uppmärksamma vissa uttalanden i det remitterade betänkandet.

I betänkandet uttalas på s. 148 att det i den digitala identitetsplånboken ska kunna finnas ett särskilt åldersbevis i form av en applikation. Enligt PTS framstår det som osäkert om revideringen⁷ av förordning (EU) nr 910/2014⁸ ska förstås på det sättet. Bilaga VI till den reviderade förordningen innehåller visserligen en minimiförteckning över attribut, däribland ålder, vars äkthet medlemsstaterna ska säkerställa att kvalificerade tillhandahållare av

⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/1183 av den 11 april 2024 om ändring av förordning (EU) nr 910/2014 vad gäller inrättandet av ett europeiskt ramverk för digital identitet.

⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG.

betrodda tjänster ska kunna kontrollera på det sätt som anges i förordningen. EU-kommissionen har också utfärdat rekommendationer som rör bland annat åldersbevis och bevisens förhållande till den digitala identitetsplånboken.⁹ Detta innebär dock inte att det i den digitala identitetsplånboken *ska* kunna finnas ett särskilt åldersbevis i form av en applikation.

I betänkandet uttalas på s. 148 att åldersbeviset ska vara ett så kallat nollkunskapsbevis och kunna användas för dubbelblind ålderskontroll. Av skäl 14 till revideringen av förordning (EU) nr 910/2014 framgår att medlemsstaterna bör integrera olika integritetsbevarande tekniker såsom nollkunskapsbevis i de digitala identitetsplånböckerna. EU-kommissionen har även uttalat sig på detta område i sin rekommendation. Detta innebär dock inte att ett åldersbevis som ingår i en digital identitetsplånbok *ska* vara ett nollkunskapsbevis som ska kunna användas för dubbelblind ålderskontroll.

Avsnitt 11.3 Lagens tillämpningsområde

Betänkandet innehåller på flera ställen bedömningar av om vissa enskilda tjänster omfattas eller inte omfattas av den föreslagna åldersgränsen.¹⁰ PTS har förståelse för att konkreta exempel kan klargöra i vilka situationer den föreslagna lagen gäller. Samtidigt finns det en risk att uttalandena kan uppfattas som att utredningen föregår bedömningar som hör till rättstillämpningen.

PTS har inte något att invända mot att enskilda tjänster som genom beslut av EU-kommissionen utsetts till mycket stora onlineplattformar i enlighet med artikel 33.4 DSA anges som onlineplattformar i betänkandet. PTS har alltså inte något att invända mot att tjänster såsom Youtube, TikTok och Facebook benämns som onlineplattformar enligt DSA. PTS synpunkter avser i stället tjänster som ännu inte bedömts inom ramen för rättstillämpningen. På s. 217–218 anges att utredningen bedömer att mycket talar mot att Spotify är att betrakta som en onlineplattform enligt DSA. PTS handlägger för närvarande ett tillsynsärende som gäller Spotifys efterlevnad av vissa av DSA:s bestämmelser för onlineplattformar. PTS har ännu inte fattat något beslut avseende Spotify och har därför inte heller tagit ställning till huruvida Spotify ska anses vara en onlineplattform enligt DSA. Inte heller EU-kommissionen har fattat något sådant beslut. PTS anser att utredningens uttalande om Spotify inte bör tillmätas någon vikt. PTS tror inte heller att utredningen haft någon avsikt att påverka rättstillämpningen i detta fall, eftersom den i samma avsnitt konstaterat att tillsynsmyndigheterna kan göra en annan bedömning av Spotify.

⁹ Se EU-kommissionens rekommendation (EU) 2026/1035 av den 29.4.2026 om fastställande av en gemensam ram för EU-omfattande teknik för åldersverifiering.

¹⁰ Se exempelvis s. 195–196, 210–11, 216, 217–218 i betänkandet.

Avsnitt 11.3.2 Lagen bör även förses med vissa uttryckliga undantag från tillämpningsområdet

PTS instämmer i utredningens bedömning på s. 209 att det vid bedömningen av en tjänsts huvudsakliga användningsområde bör tas hänsyn till hur användarna använder och upplever tjänsten. PTS anser dock att bedömningen av huvudsakligt användningsområde, av effektivitetsskäl, bör göras objektivt. Bedömningen bör därför utgå från hur en typisk användare använder och upplever en viss tjänst.

Om bedömningen i stället skulle utgå från hur användarna som kollektiv faktiskt använder och upplever en viss tjänst skulle det kunna krävas omfattande informationsinhämtning av berörda myndigheter och leverantörer varje gång frågan om undantagen i 4 § i lagförslaget aktualiseras. En sådan ordning framstår enligt PTS inte som effektiv.

Till undvikande av missförstånd vill PTS poängtera att bedömningen av en tjänsts huvudsakliga användningsområde enbart rör tillämpningen av den föreslagna åldersgränsen. Bedömningen påverkar inte vad som är en onlineplattform i DSA:s mening. Utredningen har också varit tydlig med detta.

Avsnitt 11.6 Tillsyn

PTS anser att det finns risk att den föreslagna åldersgränsen får ett mycket begränsat genomslag om den införs. Med den föreslagna utformningen kommer tillsynen i mycket hög utsträckning att hamna utanför svensk jurisdiktion. Det är enligt PTS mening oklart om en svensk lag kommer att beaktas inom ramen för DSA på det sätt som utredningen presenterar i betänkandet.

Den föreslagna åldersgränsen är avsedd att påverka rättstillämpningen av artikel 28.1 DSA. Enligt artikeln ska leverantörer av onlineplattformar vidta lämpliga och proportionerliga skyddsåtgärder om plattformarna är tillgängliga för barn. Förslaget bygger, något förenklat, på att en svensk åldersgräns ska ha inverkan på vilka skyddsåtgärder som leverantörer av onlineplattformar är skyldiga att vidta enligt artikel 28.1 DSA, i förhållande till barn som befinner sig i Sverige. Mot bakgrunden av att den föreslagna åldersgränsen blir en skyddsåtgärd inom ramen för DSA är det naturligt att tillsynen bedrivs enligt den ordning som följer av DSA. PTS har förståelse för att denna ordning också föreslås för att undvika att en svensk åldersgräns för sociala medier är oförenlig med EU-rätten.

En följd av den valda ordningen är dock att tillsynen i stor utsträckning kommer att bedrivas utanför Sverige, av EU-kommissionen och av myndigheter i andra medlemsstater, vilket också tydligt beskrivs i betänkandet på s. 232. De flesta leverantörer som omfattas av åldersgränsen är etablerade utanför Sverige och faller därför inte under svensk jurisdiktion enligt artikel 56 DSA. Svenska myndigheter kommer därmed endast i begränsad utsträckning kunna

kontrollera att den föreslagna åldersgränsen följs av de leverantörer som omfattas av den. För åldersgränsens genomslag blir det därför avgörande vilken betydelse åldersgränsen får när EU-kommissionen och myndigheter i andra medlemsstater utövar tillsyn enligt DSA. Förslaget bygger i detta avseende på att dessa ska, bör eller kan tillämpa en svensk lag om en åldersgräns för sociala medier. PTS anser att frågan om vilken rättslig ställning en sådan lag har inom övriga EU bör analyseras ytterligare i den fortsatta beredningen. PTS gör för egen del följande bedömning.

En utgångspunkt är att Sverige inte ensidigt kan styra om och hur en svensk lag om en åldersgräns för sociala medier tillämpas av andra myndigheter inom övriga EU. En sådan lag ska dock tillämpas av bland annat EU-kommissionen och myndigheter i andra medlemsstater om detta följer av EU-rätten.

PTS uppfattning är att artikel 28.1 DSA inte innebär att andra medlemsstater är skyldiga att tillämpa en svensk åldersgräns för sociala medier vid tillsyn av artikel 28.1 DSA. Inte heller EU-kommissionen har någon sådan skyldighet enligt den bestämmelsen. Artikel 28.1 DSA innehåller nämligen fullt ut harmoniserade krav på de skyddsåtgärder som ska införas på onlineplattformar som är tillgängliga för barn. Bestämmelsen innehåller inte någon hänvisning till medlemsstaternas interna rättsordningar. Artikel 28.1 DSA bör därför normalt sett tolkas självständigt och enhetligt inom hela EU, utifrån bestämmelsens ordalydelse, kontext och syfte.¹¹ De skyddsåtgärder som krävs enligt artikel 28.1 DSA bör normalt sett inte vara beroende av medlemsstaternas interna rättsordningar.¹² Enligt PTS talar detta för att en svensk åldersgräns för sociala medier som är avsedd att ha inverkan vid tillämpningen av artikel 28.1 DSA inte är bindande för andra medlemsstater och deras myndigheter och inte heller för EU-kommissionen.

EU-kommissionens riktlinjer om artikel 28.1 DSA föranleder enligt PTS mening inte någon annan bedömning. Som PTS har redogjort för i avsnitt 7.5.3 framgår av avsnitt 4 och 5 i riktlinjerna att bedömningen av vad som utgör lämpliga och proportionerliga skyddsåtgärder enligt 28.1 DSA bör göras i det enskilda fallet. EU-kommissionen kan ta hänsyn till nationella åldersgränser vid bedömningen av om en viss leverantör ska begränsa tillgången till sin tjänst utifrån tjänstemottagarnas ålder. Det innebär inte att EU-kommissionen ska eller bör göra det. Enligt riktlinjerna kan även samordnare för digitala tjänster och tillsynsmyndigheter inspireras av riktlinjerna i sin i tillsyn av artikel 28.1 DSA. Riktlinjerna innebär alltså inte att dessa myndigheter ska eller bör tillämpa åldersgränser i andra medlemsstater i sådana tillsynsärenden.

¹¹ Se exempelvis EU-domstolens dom, C-38/21, C-47/21 och C-232/21, BMW Bank, ECLI:EU:C:2023:42 p. 133.

¹² Jfr "Underhåll och lagval" Högsta domstolens beslut den 14 juli 2026 i mål nr Ö 4337-25 p. 10.

Vad PTS känner till finns det inte heller i övrigt någon EU-rättslig skyldighet för myndigheter i andra medlemsstater eller EU-kommissionen att tillämpa en svensk åldersgräns för sociala medier. Dessa kan däremot beakta en svensk åldersgräns om de anser att det finns förutsättningar och skäl för det. Enligt PTS framstår det som osäkert i vilken utsträckning den svenska åldersgränsen faktiskt skulle beaktas. Det är inte givet att EU-kommissionen och myndigheter i andra medlemsstater särskilt prioriterar svenska skyddsintressen. Det kan också vara mer resurskrävande att granska en viss onlineplattformens skyddsåtgärder enligt artikel 28.1 DSA för barn som befinner sig i Sverige separat från de skyddsåtgärder som plattformen infört för alla barn i EU. Benägenheten att ta hänsyn till den svenska rättsordningen kan också vara låg eftersom kraven i artikel 28.1 DSA är fullt ut harmoniserade och ska tolkas enhetligt inom hela EU. Det kan också vara så att myndigheter i andra medlemsstater kan ha svårt att tillgodogöra sig innehållet i en svensk lag, eftersom lagen är skriven på ett språk dessa myndigheter inte förväntas behärska.

Bedömningen av den föreslagna lagens genomslag hade underlättats av en redogörelse för hur EU-kommissionen och i vart fall några myndigheter i andra medlemsstater ser på att beakta en svensk åldersgräns för sociala medier i sin tillsyn av artikel 28.1 DSA. Exempelvis kan synpunkter från den irländska samordnaren för digitala tjänster vara av intresse, då tjänster såsom Facebook, Instagram och Tiktok faller under irländsk jurisdiktion.

Sammantaget anser PTS att det inte finns någon skyldighet för myndigheter i andra medlemsstater eller EU-kommissionen att tillämpa en svensk åldersgräns för sociala medier. Dessa kan frivilligt beakta en svensk åldersgräns, men det är tveksamt om så kommer att ske. Eftersom tillsynen över en stor del av de berörda leverantörerna kommer att bedrivas utanför Sverige riskerar den föreslagna åldersgränsen därför att få ett mycket begränsat genomslag.

Avsnitt 12.1 Utredningens överväganden i frågan om en åldersgräns bör införas

I betänkandet beskrivs att svenska tillsynsmyndigheter inom ramen för EU-samarbetet gör ett förarbete innan ett klagomål lämnas över till behörig medlemsstats tillsynsmyndighet. I betänkandet uttalas på s. 240 att det, när klagomålet är beroende av svensk, nationell lagstiftning, rimligen bör finnas ett utrymme för lagprövning hos den svenska tillsynsmyndigheten. PTS håller inte om detta.

PTS får i egenskap av samordnare för digitala tjänster överlämna klagomål till samordnaren i den medlemsstat som är behörig att utöva tillsyn över den berörda leverantören. Det förarbete som görs innan PTS överlämnar ett sådant klagomål är en summarisk kontroll av om ärendet rör DSA, om den klagande är en tjänstemottagare som befinner sig i Sverige, om det finns ett påstående om en regelöverträdelse samt i vilken medlemsstat leverantören av

förmedlingstjänsten sannolikt är etablerad. Sedan överlämnas klagomålet till samordnaren för digitala tjänster i den behöriga medlemsstaten. Kontrollen handlar alltså om att sortera bort klagomål som uppenbart inte uppfyller vissa grundläggande kriterier. PTS ser inte att denna kontroll ger utrymme för någon lagprövning i de fall EU-kommissionen eller annan medlemsstat är behörig att utöva tillsyn över den berörda leverantören. Prövning av den föreslagna lagen skulle då inte ske hos PTS innan klagomål överlämnas. Det är upp till den behöriga samordnaren för digitala tjänster i etableringslandet, och i förekommande fall upp till EU-kommissionen, att avgöra om överlämnade klagomål ska leda till tillsyn eller andra åtgärder mot leverantören av förmedlingstjänsten.

Avsnitt 14 Konsekvenser

PTS instämmer i utredningens bedömning av vilka konsekvenser förslaget kan få för myndigheten. PTS noterar att bedömningen om vilka kostnader som förslaget skulle kunna medföra för myndigheten är förenad med viss osäkerhet, särskilt vad gäller omfattningen av den samordning som förslaget kan medföra. PTS noterar vidare att den uppskattning som har gjorts bygger på att PTS uppdrag i huvudsak skulle avse hantering av tillkommande klagomål enligt artikel 53 DSA. Om en nationell åldersgräns exempelvis skulle leda till att PTS behöver använda sig av eller besvara gränsöverskridande förfrågningar om samarbete enligt kapitel IV, avsnitt 2 DSA i någon större utsträckning så förväntas kostnaderna bli högre än vad utredningen kommit fram till. Det är PTS erfarenhet att samordningen inom DSA redan idag kräver betydande resurser.

EU-kommissionens förslag till EU KIDS Act

EU-kommissionen la fram ett förslag till EU KIDS Act den 17 september 2026, dvs. efter att betänkandet överlämnades till regeringen. EU-kommissionen föreslår bl.a. begränsningar för barns åtkomst till vissa sociala medier. PTS anser att det nya förslaget bör analyseras närmare innan en nationell lagstiftning övervägs.

Detta yttrande har beslutats av divisionschefen Björn Blondell. I ärendets slutliga handläggning har även juristerna Elin Ramos (föredragande) och Olof Blixt samt verksjuristen Åsa Ullsåker deltagit.

